

Tvoje mnenje je pametno in jako možno, odgovorila je Leonora, a vendar se mi dozdeva, da je ta tvoj up sezidan na negotov slučaj. Na vsak način bi bila Melitina žrtva velika, kajti vse bogastvo in ugodno življenje, veruj mi, bode le majhno povračilo ujenih stoterih vsakdanjih muk.

Kaj je tedaj storiti? poprašuje Valerija.

Kaj storiti? ponavlja Leonora. Podaljšati čas poroke, ter čakati, da okolnosti, slučaji, božja previdnost in nekoliko pametnega našega pričevanja približajo k priateljski zvezi dvoje src, namenjenih skupaj živeti.

Tu je pretrgal pogovor rahlo trkanje na vrata. Bil je sluga, ki je naznanjal, da je miza k večerji pokrita.

Ljuba Valerija, rekla je Leonora, meni je zdaj nemogoče, kaj použiti. Tudi bi po vsem tem, kar sem danes zvedela, nezmožna bila zibranim duhom govoriti. Oprosti me tedaj za nocoj pri svojej rodbini s kakim koli izgovorom. Jutre najdeš v meni zopet mirno Leonoro.

Končala pa je z besedami: Moli in upaj! Poleg žalosti biva blizu pomoč. — In ločili ste se.

(Dalje pride.)

Zdravniški poskus.

Humoreska.

V predmestji nekega mesta na Slovenskem je živel krčmar, zvest svoji obljadi, da bode gostom vselej z dobrim vinom postregel. Zavoljo tega je tudi imel vedno dosti gostov, čeravno je bila njegova gostilna zunaj mesta in nekaj s pota. Ker je vselej točno plačeval, mu je tudi vino vsak rad prodajal, ali on ga ni od nikogar kupil, če se ni mogel popolnoma na-nj zanašati. Tako je tedaj imel vedno dobrega vina, in vedno dosti vsakdanjih gostov. Okoli ednjaste ure predpoldnem so se naradno pri njem shajali mestni zdravniki, ki so hodili od bolnikov domu ter se tukaj nekoliko pogovorili in kupico starine posrkali. Nekega dne jím je zmanjkalo učenih zdravniških pogovorov, ker skoro v celiem mestu ni bilo bolnika; zato so začeli govoriti o trdem krčmarjevem zdravji. „To mora drugače biti, reče dr. Jesih; tega deda moramo pregovoriti, da je bolán.“ Vsi temu pritrdijo. Takoj se pogovorijo, kako se hočejo tega lotiti, si razdelijo naloge ter se smeje razidejo.

Da se pa naslednje laže razumi, se naj opomni, da je krčma stala kraj ceste, zdravniki pa so se vselej shajali na vrtu, od koder se je čez dvorišče videlo k vratom, kjer so gostje dohajali.

Ob ednajstih je že krčmar vsak dan stal pri vratih in pričakoval svoje goste. Tako tudi drugi dan potem, ko so se zdravniki zoper njegovo zdravje zarotili.

Prvi pride ta dan dr. Agrež.

Dr. Agrež: „Dobro jutro, oče krčmar!“

Krčmar: „Bog ga daj, gospod doktor!“

Dr. Agrež (pogledavši krčmarja): „Ali se danes ne počutite dobro?“

Krčmar: „Pač.“

Dr. Agrež: „Pošljite mi glažek starine.“ (To si naroči ter gre na vrt.)

Dr. Baloh (prišedši do vrat kliče za Agrežem): „Čaj, čaj! jaz sem že tudi tukaj. Gospod krčmar, glažek vina! No, kaj pa je vam danes?“

Krčmar: „Meni? Nič mi ni, gospod doktor.“

Dr. Cebe (prisopiha s palico pod pazuhom in kriči): „Kakošna vročina! Gospod krčmar, danes pa le prav hladnega glažek! (Ga ostro pogleda) Ali ste danes bolni?“

Krčmar: „Jaz? O ne! (bojazljivo) mislim, da ne.“

Dr. Cebe: „Bi mi tudi žal bilo.“ (Majaje z glavo odide na vrt.)

Krčmar pokliče natakarja in ga vpraša: „Jaka, sem li res bolán videti?“

Jaka: „Jaz ne vem; ali zdravniki vsi tako pravijo.“

Krčmar: „Tedaj že mora nekaj biti. (V strahu kliče svojo ženko.) Marta, Marta! kje pa si?“

Marta pride iz sobe in se oglaši: „Kaj bi rad?“

Krčmar: „Poglej, poglej me.“

Marta: „Saj sem te že tolikokrat videla. Zakaj bi te morala zdaj zopet ogledavati?“

Krčmar: „Ali nič ne vidiš?“

Marta: „Nič, čisto nič! Kaj pa bi naj videla?“

Krčmar: „Glej, vsi zdravniki, ki danes k nam pridejo, me vprašujejo, ali sem morebiti bolán, ker tako slabo izgledam.“

Marta: „Kaj še! Ali morebiti čutiš, da ti ni kaj prav?“

Krčmar: „To ne, pa zdravniki —“

Marta: „Ah kaj, tvoji neumni zdravniki“ —

Dr. Dimež: „Lepa hvala v imenu vseh zdravnikov, gospa Marta, za tako lepo pohvalo! Sicer pa vam želim dobro jutro!“ (Hoče smejé se mimo iti, pa gospa ga zadrži).

Marta (v zadregi): „Gospod doktor, vi me niste prav zastopili; moj mož —“

Dr. Dimež (ga pogleda): „Moj Bog, kaj pa se je z vami zgodilo, gospod krčmar?“

Krčmar (Marti): „No, zdaj pa sama slišiš!“

Dr. Dimež (sočutno): „Ste mar boláni?“

Krčmar: „Ah, gospod doktor, jaz — jaz ne vem.“

Marta: „Jaz mislim, gospod doktor, da mu ni nič, pa on je strašno bojazljiv.“

Dr. Dimež: „Ljuba gospa! včasih človek že dolgo bolezen v sebi nosi, predno jo čuti —“

Krčmar: „Slišiš zdaj?“

Dr. Dimež: „Sicer pa pri vas ne bo nič nevaruega. (Gredōč v vrt): Pošljite mi glažek starine.“

Marta: „Pojdi vendar proč od vrat, in se ondi-le (kaže na stol) vsedi, da ne bo veter po tebi pihal.“

Krčmar (ves vspehan se vsede ter počasi in tiho govori): Marta! pazi, keder pride dr. Enci, in mu reci, naj k meni pogleda.“

Marta: „Kedar se o volku govori, rad pride. Zdaj bomo slišali, kaj da je.“

Dr. Enci (prišedši do vrat, žvižgajo znano melodijo glasno zakliče): „Oče krčmar, glažek starine!“

Marta: „Gospod doktor, če vas smem prositi, pogledite malo k mojemu možu.“

Dr. Enci: „Kaj pa je? Saj menda ni bolán!“

Marta: „Ne vemo, kaj da je.“

Dr. Enci (stopa po navadi urno, ko pa krčmarja zagleda, naglo obstoji ter se mu počasi bliža rekōč): „Vi ste bolni, oče krčmar.“

Krčmar: „To — so — mi — tudi — oni — gospodje — rekli.“

Dr. Enci (drži v levi roki uro, z desno pa tiplje krčmarjevo žilo): „Počašte jezik. Tako! — (Se obrne k Marti.) Vaš mož mora v postelj. Naredite mu kamiličen čaj, in če bode lačen, dajte mu malo mlečne juhe, pa ne veliko. Tako, mislim, bo jutre zopet vse dobro. — Pošljite mi na vrt glažek vina.“

Marta: „Takoj. Hvala gospod doktor.“ Natakar prinese vina, a krčmar se v postelj podá. Marta pa v kuhinjo čaja kuhat.

Zdravniki so bili že prav židane volje. Vsak, ki je prišel na vrt, je moral najprej povedati, kaj da je dosegel; in ko pride dr. Enci in pové: „Debeli krčmar že leži v postelji in pije kamilice“, je veselje vseh do vrha prikipelo. Občen in glasen smeh je bil konec njihovemu poskusu. En dan so pustili krčmarja v postelji. Drugi dan pa gredó trije izmed njih k njemu, in ko so spoznali, da je popolnoma zdrav, dovolili so mu vstati. in da se okrepi, naročili, naj si vzame, če je lačen, klobaso in bokal starega vina.

J. S—a.